

ACC. N:R. M. 8506: 1-7.

Landskap: *Skåne*

Upptecknat av: *Amanda Ahesson*

Härad: *Bjäre*

Adress: *Vejby, Vejby slätt*

Socken: *Barkåkra*

Berättat av: *Densamma*

Uppteckningsår: *1942*

Född år *1883* i *Barkåkra*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

*Ljälvbiografi; min mors levnads-
historia. s. 1-7.*

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R M. 8506:1

Landskap: Skåne Upptecknat av: Amanda Ökesson
 Härad: Bjäre Adress: Vejlby, Vejlbyställe
 Socken: Barkåkra Berättat av: Amanda Ökesson
 Uppteckningsår: 1942 Född år 1883 i Barkåkra

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVMors levnads historia.

För att rätt kunna förstå mina anteckningar får jag till att börja med, gå långt tillbaka i tiden. År 1840 firades bröllop i Killebäckstorp Grevis socken. Det var nämndemannen Göns Pölsan som gifte bort sin dotter Kerstina med åboen Nils Petter Andersson från Öltöv. Det var ett rejält gammaldags bröllop, som varade i dagarna tre. De båda unga voro från välbäijade hem, så allt tedde sig så ljunt och lyckligt. En liten tid efter bröllopet blevo de nygifte bjudna till bandop i en granngård. Den unga fruon skulle vara gudmor. Dopet skulle äga rum i Grevis

Skriv endast på denna sida!

kyrka. Där ännu ett barn skulle tidigt skulle döpas.
Gudfärderna med barnet, jente två fadorna
åkte upp till kyrkan. Vid framkomsten insattes
skjutson i en bordgård medan dopen förrättades
i kyrkan. Det var när de skulle återvända hem
som en olycka skedde. Enligt gammal tro
berodde barnets tur i livet på hur rask
gudfadern var till att köra hem efter dopet.
När det nu var två barns dop blev det naturligt-
vis kappkörning. Så hände sig att den ena
skjutson körde på den andra, och den unga
gudmodern från Allöv föll av vagnen, och
var i en gädselstuck, vilken hade sin plats utan för
porten. Barnet höll hon på vänstra armen
medan den lilla jente båda benen blevo
smutsiga och våta. Sedan faderna tagit
hand om barnet, vilket var oskadat, fick
gudmodern bräte med att torka av sig smutsen.

Därvid strök hon med vänstra handen av
båda fötterna och den andra handen.

En av faddrarna anmärkte då att hon ej
skulle förkat av sig för i fall hon befann sig
i omständigheter kunde det skada postret hon bar.
De orden tänkte hon ofta på då hon förstod
att hon hade ett par att vänta.

Åtta månader efter olycksrändelsen föddes en
flicka utan fötter och utan någon hand.

Det var underligt att i ett så välbärgat hem
ingen doktor anlätades, utan flickan fick
lära sig gå på benstumparna.

Då hon var två år och just börjat stappla omkring
skulle modern ha sitt andra barn.

Modern dog emellertid, utan att bliva förlöst.

Den gamla farmodern ^{hörde} var i gården, så hon
fick nu få värd om lilla Anna, som sondottern
vätte. Till Anna var nio år leode farmodern.

Efter farnodens död blev det svårt för Anna.
Hennes far hade gift om sig, och styvmodern
var en härd och elak kvinna, som ej talde flickan.
Äktenskapet blev olyckligt och fadren började sura.
Så krymting Anna var, fick hon ändå arbeta för
fullt, handa och spinna fick hon lära. Det var
naturligtvis svårt med endast vänster hand och så
några armen till hjälps, men det gick. Som
vuxen kunde hon göra allt kvinnligt arbete, utom
väva. I hemmet blev det emellertid sent av
olidigt. Många barn blev dån och fadren sög
jernet, så den forna rikedommen började försvinna.
På den tiden anordnades, i en plats som hette
Röa Mälla, någon sorts kur mot fylleri.
Dit begav sig fadren, då han trodde sig
då kunna bli botad mot sitt spritbegär.
I tre veckor var han borta och mycket riktigt
fjells han ej se någon sprit då han återkom.

Men det varade endast ett halft års tid, sedan
söp han så mycket mera. Hur det gick till i
Rön Mölla berättade han, att han jemte många
andra, som kommit dit, fingo lägga sig på golvet
runt en stor ugn. I ugnen eldades så där blev
mycket hett. Huonden skulle vara vända mot
ugnen och hett brännvin fingo de dricka
så länge de orkade. Så fortsatte kuren
i tre veckor. Då hade de fått osmak för spirit.
Hade det bara varit längre än ett halvår,
så hade det nog varit bra.

Anna hade ett ganska stort mors arv.

Då hon var femton år togo hennes
förmögare, henns från hennet, då
de missfätkle fadern ödelade allt genom
sitt omätliga supande. Han blev ständ
inför tinget och det blev process. Den varade
i tre år. Då var endast en liten del kvar av arvet.

6
Anna, som sedermera blev min mor, berättade ofta om sin ungdom. Hon var både det under de år processen varade. Då hade hon nog den lyckligaste tiden i sitt liv. Hennes advokat var en kärleksvärdig Vieslander på Rosenhult. Han byrde bostad åt henne och föröfrigt ordnade åt henne. Mycket vistades hon på Rosenhult. Den gamla änkeprofessorskan Vieslander hade många barn och barnbarn. Det var släkterna Vieslander, Scholander och Schlyter. Min mor blev särskilt god vän med de unga främlingarna Scholander, en vänskap som varade hela hennes liv.

Juletid var hon ofta tillsammans med dem och det var hennes bästa minne.

Hon brukade berätta om hur förtärligt det var när släkten kom på besök.

Främlingarna voro iklädda styva fräsande

ACC. NR. M. 8506:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sidenklädningarna och en vacker Märbläsoel
pydde huudet. Som barn kunde jag aldrig
få höra nog om så mycket vackert, det
var ju som en saga. En natt många
år efter det min mor var gift brann
det gamla Rosenhult ner. Då grät hon;
det kändes som om det varit hennes
barnoms hem. Ty ännu före och efter var
bittra och stäna.

P.S.

Om min ^{mor} och mina leonadsöde kammer jag
senare att insända anteckningar.